

NESTĀ•HĀ•M - ANEB BĀŠĀ½NĀŠ HEKTICKĀ‰ DNY - 2

ĀĀEtrtek, 14 leden 2016

Jak uĀ¼ jsem minule psala, nĀ› kterým maminkám se tĀ› Ā¼ko vysvĀ›tluje, Ā¼e chodíte do práce, i kdyĀ¼ nechodíte do práce. KonkrétnĀ› moje máti tu práci doma jaksi neuznává nebo nechápe. Pro ni jsem prostĀ› doma, protoĀ¼e kdybych chodila do práce, tak bych vstávala v pĀ›l šesté, na šest bych odešla do zamĀ›stnání a ve tĀ›m bych byla zase doma. StejnĀ› jako nechápe, Ā¼e nĀ› kdy nĀ› které zakázky dĀ›lám i po veĀ•erech, o víkendů, jak se mi chce a jak mám Ā•as.

A uĀ¼ vĀ›bec nechápe, Ā¼e moje práce je poĀ™ád „to hraní si s korálky a kamínky a vším, co se mi tak dĀ›snĀ› líbí a co miluji a co mĀ› baví“.

S vyplazeným jazykem dobalím poslední kousek, málem zapomenu vzít sebou oblek, v prvním patĀ™e vysypu balíky u pĀ™epĀ¼ky a dĀ›kuji Bohu za to, Ā¼e pĀ™ede mnou byl jen jeden Ā•lovĀ›k. Chvilka dohadování, Ā¼e potĀ™ebuji mít vypsání lístky. Lehce se mi rosí Ā•elo. Paní na druhé stranĀ› okýnka mĀ› pouĀ›uje, Ā¼e pokud nemám zákaznickou kartu, musím vyplnit podací lístky. Hlasem moĀ™ná trochu zvuĀ›nĀ›jším, neĀ¼ by bylo vhodné, jí odpovím, Ā¼e mou zákaznickou kartu poloĀ¼ila na ten stupínek, na kterém jí stojí monitor... Pošta za mnou, pohled na mobil, mám patnáct minut na Ā•istírnu a cestu na pedikúru. SjíĀ¼dím do minus jedniĀ•ky, kde je Ā•istírna, a pĀ™emýším, jak to všechno za to stihnu, kdyĀ¼ jen cesta na pedikúru trvá pĀ™i rychlé chĀ›zi taky patnáct minut. NámĀ›stí beru útokem, letím jako Usain Bolt. Nemám Ā•as Ā•ekat na výtah, zdolávám schody. NaštĀ›stí jen druhé patro. Zadychaná zpocená pĀ™iletím k pedikérce a ona se mi s provinilým úsmĀ›vem omlouvá, Ā¼e má pár minut zdrĀ›ení, aĀ› si zatím odloĀ¼ím a chvíliĀ•ku poĀ•kám a vrazí mi na Ā•tení loĀ›ské Ā•íslo Marianne. Je 12:05 hodin a já mám hotovou jednu a pĀ›l nohy. Omlouvám se, Ā¼e opravdu musím letĀ›t a Ā¼e fakt nemĀ›Ā¼u poĀ•kat, neĀ¼ mi tu druhou nohu dodĀ›lá. Ona se omlouvá, Ā¼e to opravdu nešlo dĀ™ív, Ā¼e jsem ty paty mĀ›la fakt v hrozném stavu, protoĀ¼e jsem si ty nohy asi moc nemazala. 12:10 - vydalším poklusem do školky. Je zajímavé, jak se vzdálenosti v jednom mĀ›stĀ› natahují podle toho, jak moc Ā•lovĀ›k pospíchá. PrtĀ› sedí u stoleĀ•ku poslední a pan uĀ›itel s úsmĀ›vem oznamuje, Ā¼e uĀ¼ ji chtĀ›l poslat k ostatním dĀ›lům.

PrtĀ› nadšenĀ› poskakuje po chodníku a mezitím mi staĀ•í vyprávĀ›t, jak byli na vycházce v parku. Ohlédnu se a uĀ› chápu, proč má na kolenou blátivé skvrny, mezi trávou prosvítá bláto. Doma vyleju hnusný studený zbytek kávy a uvaĀ™ím si novou. Chvilka oddechu prošpikovaná telefonátem od kamarádky a další výhodnou nabídkou úvĀ›ru. PĀ™emýším, komu všemu jsem asi dala své telefonní Ā•íslo. Ano, kdysi dávno jsem vyplnila nĀ›jaký dotazník od propagaĀ›ní krabice v porodnici a od té doby jsem asi oblíbeným objektem všech dealerĀ› a zástupcĀ› s teplou vodou. Kdo se cítíte osamĀ›lý a máte pocit, Ā¼e s vámi nikdo nepromluví, vyplĀ›te kamkoliv své telefonní Ā•íslo a uĀ¼ nikdy nebudete moct Ā™íct, Ā¼e nemáte s kým mluvit. Vedu prtĀ› do baletu a cestou volá manĀ›žel, Ā¼e pĀ™ijede ve na nádraĀ¼í, protoĀ¼e ten dĀ™ívĀ›jší vlak nemá šanci stihnout, porada se protáhla. Snad nebude mít vlak Ā¼ádné zpoĀ¼dĀ›ní, jinak by pĀ™ijel rovnou do kina. Program pro následující tĀ™i hodiny obnáší uĀ¼ jen pár maliĀ•ů. Balet – pĀ™evléct, strĀ›it dĀ› trenérce do sálu, pomalým tempem dojít do školy, protoĀ¼e dĀ™ív dĀ› nevyzve chodí v druĀ›inĀ› na vycházku a dĀ™ív jak v celou ve škole nebudou. Jsem moc rychlá a tak jsem tam moc brzy. NeuvĀ›Ā™itelné. TakĀ¼e pĀ™ešlapují dole pĀ™ed školou a Ā•ekám, aĀ¼ dĀ›ti dorazí zpĀ›t. NeĀ¼ si dce tak jí to trvá neuvĀ›Ā™itelných deset minut. Po pár krocích potkáme kamarádku, kterou jsem dĀ›snĀ› dlouho nevidĀ›la a moc ráda bych s ní promluvila, ona je taky nadšená, Ā¼e mĀ› vidí, ale musím se omluvit, Ā•as je neúprosný. Jde s námi aspoĀ› kousek pĀ™es námĀ›stí a s pohledem na orloj se nerada louĀ›ím a nasazujeme vyšší tempo. Do baletu dorazíme tak akorát, takĀ¼e honem pĀ™evléct a domĀ›. Holky se vítají a objímají, jakoby se nejmĀ› rok nevidĀ›ly. Dorjeme vlastnĀ› na otoĀ›ku. OdloĀ¼it aktovku, sníst malou lehkou svaĀ›inu, aby plný Ā¼aludek netáhl ke dnu. Starší dcer má plavání. PrtĀ› musíme vzít sebou, coĀ¼ obnáší vyjít dĀ™ív, protoĀ¼e holt nechodí tak rychle. NebezpeĀ› této cest ještĀ› skrývá ve dvou obchodech s hraĀ•kami, kolem kterých musíme projít. Ajajajajaj. Cestou z baletu dĀ› skĀ•e a chlubí se, co se dnes nauĀ›ili a nejradĀ›ji by to ukázala ještĀ› venku na ulici. Malá zastávka doma a hup do další akce. Vše probíhá podle oĀ•ekávání. Táhnu prtĀ› od jedné výlohy, jako krkavĀ›í matka táhnu prtĀ› od druhé výlohy. Na kĀ™iĀ¼ovatce pĀ™i Ā•ekání na zelenou se otoĀ›í a chce jít domĀ›, protoĀ¼e ji bolí noĀ¼ky. Chápu to, taky nohy a nejradĀ›ji bych šla domĀ›. Na bazénĀ› se chce taky pĀ™evléct do plavek a jít plavat se ségrou. PĀ™edám starší dĀ› paní trenérce a jdeme na tribunu dívat se, jak se jí bude daĀ™it. Cítím, jak se mi v tom vlhku kroutí vlasy, je horko a spala bych. Zívám, div si nevykloubím panty. PrtĀ› nabralo další dávku energie, zatímco u mĀ› fungují jen automatické procesy. Cokoliv nad tento podvĀ›domý základ je vypnuté nebo maximálnĀ› zpomalené. Jediné, co mĀ› napadá, je šílená myšlenka, Ā¼e v tom kinĀ› veĀ•er usnu. Cestou domĀ› dĀ›, do té doby plné energie a vesele poskakující, protestuje, Ā¼e ho bolí nohy a Ā¼e se chce nést. Má smĀ›lu. Doby nošení jsou dávno za námi. Dojdeme koneĀ›nĀ› domĀ›, holky mají hlad. Já mám taky hlad, ale jdu venĀ›it psa. Po venĀ›ení stihnu dopít zbytek druhého studeného kafe, dát si do pusy pár kešu oĀ™íškĀ› a vzpomenout si, Ā¼e jsem si chtĀ›la nĀ›co udĀ›lat s vlasy. Pohled do zrcadla mĀ› ujistí, Ā¼e to nebude jen tak. Je Ā•tvrt na sedm, manĀ›žel volá, Ā¼e je na nádraĀ¼í a Ā¼e tentokrát zázrakem Ā¼ádné zpoĀ¼dĀ›ní, jen deset minut v ĀĀeské TĀ™ebové, ale Ā¼e to dohnal. NejradĀ›ji bych si šla lehnout Ā•erstvĀ› povleĀ›ená postel pĀ™ímou volá. Zívám a mám pocit, Ā¼e jsem dnes ušla sto jarních kilometrĀ› v jediném dni.

Do kina stihneme pĀ™ijít akorát, odkládám si v loĀ¼i pĀ™ed sebe skleniĀ•ku s bílým vínem a napadá mĀ›, Ā¼e jsem si spĀ› mĀ›la dát doppio. V sále je šílené teplo, tak na tílko, a já mám na sobĀ› svetĀ™ík. ManĀ›žel cosi Ā™íká a já bojuji sama

se sebou. Cítím, jak mi táčnou víčka a posílám manžela pro colu, abych se trochu nakopla. podvědomě jaká by to byla ostuda, kdybych usnula a nedejbože spadla ze židle. Přichází Jiří Kolbaba a začíná svou přednášku o Bali. Nadšeně a zajímavě vykládá své zážitky a dojmy, noším se do fotografií a mám pocit, jako bych tam byla s ním. Jedno je jisté, určitě neusnu. Zítra budu celý den prodávat na jarmarku, takže si odpčinu. Oproti dnešku to bude fakt jako dovolená... PAVLA VODOMŠRKA, a její úplně obyčejný den...